

POČITNICE

1.del

»Hej kaj je narobe« je Sandro začudeno in s strahom vprašala Manca in na skrivaj poškilila k Ingrid. »Imam pomisleke, glejta nisem članica kluba in ne vem, če je bila to pametna odločitev, da grem z vami za cel teden na morje« je nejevoljno odgovorila Sandra in še vedno držala svojo torbo v roki. »Seveda je pametna odločitev. Saj ne gredo na priprave in več kot pol nas ni članov smo le njihova družina, partnerji ali prijatelji« je takoj ugovarjala Ingrid in ji izpulila torbo iz rok ter jo zbasala v avto. »Gremo« je še ostro rekla in spodbudno pogledala Manco. Obema je bilo jasno, da Sandra ne ve. Ker je bila zgodnja jutranja ura sta obe prijateljici ubogali in se usedli v avto. Sandra se je namestila zadaj in se je še vedno predajala dvomom zato ni opazila pomenljivega pogleda prijateljic. Le kako naj ji povesta, da se je v zelo poznem trenutku tudi on prijavil in gre z njimi. Če ne bi vedele, da ima on vplačane počitnice v tujini v istem terminu kot je njihov nikdar ne bi Sandre prepričali, da se jim pridruži na oddihu v kampu ob morju. Kljub vsemu je bila Manca previdna pri prijavi in je s podatki o imenih čakala do zadnjega, celo nekaj dni po roku je sporočila Alešu vse potrebno, pa je le temu uspelo še pravočasno obvestiti Roka, da si je lahko premislil in odpovedal svoj dopust, da gre z njimi. Le kaj se mu je pletlo po glavi in kakšne namene je imel s Sandro. Na zadnje, ko sta se videla pred slabim letom sta se razšla v jezi in sovraštvu s kopico obtožb. Sinoči je samo po sreči in naključju ujela pogovor mladcev na čelu z njenim bratom in tako zvedela, da gre Rok z njimi. Uh kako je bila jezna. Takoj je poklicala svojega Janija in ga obtožila prevare in zahrbtnosti. Ta ji je samo odgovoril naj ne pozabi, da je sicer njegov dober prijatelj Rok igralec v klubu ter, da ima vso pravico iti na klubske počitnice. Vsekakor je vedela, da ji je namerno zamolčal Rokovo prisotnost na morju z namenom, da ne posvari Sandre kar mu je tudi zabrusila v obraz in prekinila linijo. Vsekakor Sandri je treba povedati še preden prispejo na dogovorjeno mesto in zagleda Roka. A kako?

V avtu je nastala mučna tišina. Manca je ponovno samo tiho rekla »oprosti res nisem vedela.« »Zdaj je kar je« je nemočno vzdihnila Sandra »žal mi je, da si se skregala z Janijem zaradi mene. Bom že preživela, nikjer ne piše, da morava z Rokom čas preživeti skupaj in dvomim, da gre zaradi mene v končni fazi me sovraži« je še dodala in se vdala v usodo. Ne glede na vse grde besede, ki mu jih je vrgla v obraz ji ni bilo vseeno zanj istočasno pa se je opomnila, da je Rok navaden egoist. Ingrid in Manca sta se ponovno spogledali in ne ena ne druga ni imela poguma oporekati. Za razliko od Sandre sta oni dve srečevali Roka in obema se je zdelo, da se je v zadnjem času spremenil in malo dozorel ter vsekakor ob vsaki priliki povprašal o Sandri. Na srečo so hitro prispele na dogovorjeno mesto. Ingrid je ustavila ob avtobusu, da so lahko zložile torbe iz avta nato pa odpeljala na parkirišče kjer bo pustila svojega jeklenega konjička. Sandra in Manca sta poskrbeli, da so njihovo prtljago naložili na avtobus nato pa se pridružili skupinici dobro razporejenih mladcev. Sandra se ni hotela obrniti čeprav je čutila, da jo nekdo opazuje. Odločila se je, da mu ne bo dovolila, da vpliva na njeno razpoloženje. Veselo se je pomenkovala z mlajšimi člani ekipe in se trudila skriti bolečino ob jeznem Mancinem pogledu namenjenem Janiju. »Daj oprost mu in pobotajta se« je tiho šepnila prijateljici. »Za zdaj še ne« je besno zasikala Manca in se kislo nasmehnila Ingrid, ki je pristopila in poljubila svojega Tilna. »Hej Sandra ne vem, če poznaš naše starejše člane« se je zasmel Tomaž in pogledal Roka in Janija, ki sta se jim približevala. »Poznam« je samo odločno rekla ne da bi odmaknila pogleda s Tomaževih oči »im mislim, da smo zdaj vsi in se lahko usedemo v avtobus« je še dodala in stopila mimo vseh ter vstopila. Rok se je samo namuznil in dregnil Janija s komolcem naj ji sledi.

2.del

Čeprav se je Sandra trudila nikakor se ni mogla izmuzniti Janiju, ki je uspel zasesti sedeža tik pred njo in Manco. Čeprav ju Jani in Rok nista direktno motila sta ves čas zbujala njuno pozornost in niti za hip nista mogli odmisлити njuno bližino. Ustavili so se na prvi kavi in dekletom je nekako uspelo pobegniti in kavo spiti brez Roka in Janija. Že sta si oddahnili, da bosta imeli malo mir pred njima, ko sta ju zagledali pred avtobusom. Brez besed sta vedeli, da nekaj pripravljata. Sandra je v hipu čutila suha usta in droben nemir po telesu, ko si je Roka prvič po tolikem času ogledala. Bil je še malenkost bolj izklesan in mišičast, deloval je bolj zrelo in njegovi lasje so bili malenkost daljši, točno tako kot je imela pri njem najraje. Opazoval jo je s svojim prodornim pogledom, kot bi jo slačil in tisti drobnih nasmeh v kotičkih njegovih polnih ustnic je pričal o tem, da je zadovoljen s tem kar vidi. Brez da bi jima namenili pogled ali kakšno drugo pozornost, vdani v usodo sta vstopili in se napotili na svoja sedeža. Sandra je vstopila prva in skozi okno opazila Roka, ki se je z vso eleganco tigra pognal proti drugim vratom, Manca je stopala za njo in Jani za Manco. Ko je prišla do svojega mesta je opazila Roka, ki se je sproščeno naslanjal na sedež tik za njunima in jo z zanimanjem opazoval. Sandra, ki je sedela ob oknu ga je samo ošvrknila s pogledom in se začela premikati proti svojemu sedežu, ko je slišala tiho ugovarjanje za svojim hrbtom. Obstala je in se obrnila a videla ni ničesar razen širokih ramen. Čutila je njegove roke na svojih in zavohala njegov vonj, ki bi ga prepoznala, da jo zbudijo sredi noči in ji ponudijo tisoč različnih vonjav. Nežno a odločno jo je spustil na njen sedež in se usedel poleg nje. S svojim telesom ji je preprečil, da bi odšla. Čez rob sedeža je lahko videla, da se je isto godilo z Manco, ki jo je Jani posadil na mesto ob oknu kjer je prej sedel sam. Torej to sta prej naklepala si je mislila Sandra in se namenoma obrnila proti oknu ter zazrla ven. Tudi Manco je opazila narediti isto. V trenutku je začutilo vročino na svojem kolenu in vedela je, da je Rok tja položil svojo roko. Brez oklevanja mu je umaknila roko in zasikala, da nima pravice dotikati se je. »Potem me pa poglej, rad bi te samo pozdravil« ji je nežno šepnil blizu ušesa, da je lahko zaznala njegovo toplo sapo na svojem vratu. Počasi je obrnila glavo in se mu zazrla v oči. »Zdravo Sandra« je rekel mazno »lepo te je spet videti in mislim, da morava biti prava prijatelja in dovoliti Janiju in Mancu, da se pobotata« z glavo je nakazal na sedeža pred njima kjer je Jani nekaj šepetal Mancu, ki je še vedno strmela skozi okno. »Zdravo Rok, res se morata pobotati« je rekla hladno in se ponovno obrnila k oknu. Čutila je, da jo še vedno opazuje in da je iz trenutka v trenutek bližje zato se je obrnila in ga vprašujoče pogledala. »Ali nisi morda nekaj pozabila« je nežno vprašal. Začudeno ga je pogledala, malo pomislila in nato odločno rekla »ne« in se ponovno posvetila pokrajini, ki je bežala mimo okna. »Jaz pa mislim, da si« je slišala šepet ob svojem ušesu. »O Rok, ti pa ne izgubljaš časa« se je glasno zarežal Tomaž na prehodu ob njenem sedežu. Oba sta dvignila pogled proti vsiljivcu in ga grdo pogledala, da je fant kar odskočil. Kaj hitro so ga starejši, ki so vedeli kako dobro se Rok in Sandra poznata odvedli v zadnji del avtobusa in mu zabičali naj se nikdar več ne spotakne ob njiju. Sandra se je nejevoljno ponovno obrnila proti oknu in zaprla oči. Mogoče ji bo zdaj dal mir si je mislila. A se je grdo uštela. Ponovno je čutila njegovo toplo dlan na svoji koži, ko ji je roko ponovno položil na koleno in pri tem zašepetal »nekaj si pozabila.« Odločno se je zravnala v sedežu in mu roko odrinila s svoje noge »kaj naj bi jaz to pozabila?« »Opravičilo« je rekel tiho medtem, ko so se mu oči smejale. »Opravičilo! Jaz naj bi se opravičila tebi!!« je skoraj zavpila in v zadnjem trenutku zadržala roko, ki mu je hotela primazati klofuto.

3.del

Urno je vstala in rekla glasno in odločno »umakni se mi.« Rok jo je samo gledal in se zabaval, tudi na misel mu ni prišlo, da bi ji dovolil oditi drugam. Brcnila ga je z vso močjo in skoraj zajokala od bolečine, medtem, ko on ni niti trznil. Močneje je prijel njeno roko in jo povlekel nazaj na sedež. Sedaj jo je prijel z obema rokama in jo pritisnil ob naslonjalo. Počasi se je približal in tisti, ki so opazovali od daleč bi lahko prisegli, da se njuna nosova dotikata. »Ja Sandra opravičiti se mi moraš ker si me označila za nesposobno pokveko, to je v poplavi tvojih žaljivk, ki si mi jih zadnjič zabrusila edina, ki ni resnična in nato se ti bom jaz opravičil, ker sem te pripravil do tega, da me tako grdo zmerjaš in zato ker sem bil tak idiot, da sem dovolil, da me vodijo napačni vzgibi in ker sem te odgnal od sebe in še za marsikaj drugega. Prosim pohiti, zato, da se bom jaz lahko opravičil za vse ostalo in to do takrat ko prispemo, kajti ne bi rad še celo noč porabil na opravičila, ko pa je toliko drugih stvari, ki bi jih rad počel s teboj.« »Ne bom se ti opravičila in ne mislim poslušati tvojih opravičil« je jezno zabrusila nazaj. Rahlo se je nasmehnil, to je bila njegova Sandra odločna in trmasta. »Prav. Spustil te bom in nikdar več te ne bom nadlegoval če mi poveš po resnici zakaj zdaj trepetiš, zakaj globlje dihaš, zakaj imaš suha usta in rahel cmok v grlu, zakaj ti solze silijo v oči. In poglej me v oči in mi reci, da me ne ljubiš tako močno kot jaz ljubim tebe in da si me ne želiš.« Tudi sam je začutil solze v svojih očeh in nemir, da bi mu morda res rekla, da ga ne ljubi več. A rekla ni ničesar. Zaprla je oči in po licih so ji stekle solze. Njeno telo je pod njegovim prijemom postalo mehko in vdano. Naslonil se je nazaj v svoj sedež in jo z lahkoto povlekel v svoje naročje. Glavo ji je pritisnil ob svoje prsi in pustil, da njene solze močijo njegovo majico. Obraz je zakopal v njene lase in globoko vdihnil. O Bog, kako jo je pogrešal.